

Pojďte, pane, budeme si hrát!

Kdo by neznal Pojarovy medvídky... Klasická komediální dvojka, jeden vychytralý a druhý naivka. To spolehlivě spustí plejádu situací pro pobavení děcek i dospěláků. Vypůjčil jsem si ten název pro dnešní povídání záměrně. Můžeme se tak díky této narážce hravě pohybovat ve více rovinách.

Jedna rovina je zřejmá z příběhů Pojarových medvídků, odehrává se v pólech "vychytrálek – naivka". Pamatuji si, jak mě jako dítě iritovaly ty příběhy a vlastně jsem je neměl rád. Přišlo mi prostě hloupé bavit se koukáním na to, jak jeden zneužívá naivity toho druhého. Ale v reálném světě to přesně takhle je. Když se v životě neuhlídáme a projevíme se až příliš naivně, bum! Svět nás z té hlouposti probere. Vždycky už se nějaká forma najde.

Druhou rovinu také najdeme snadno. Dítě – dospělý. A teď, myslíte, že dítě je ta naivka a dospělý ten vychytrálek? Nebo naopak? Rozum by řekl, že dospělý při vši své zkušenosti a vzdělání a bla bla bla všech těch dalších věcech by měl být v roli toho chytřejšího, že? Ale kampak s rozumem. Když to uděláme, je to přesně ta chvíle, kdy nám svět naši naivitu vrátí. Na dětech. Na dětech, které jsou leckdy těmi chytřejšími a dospělák ve své topornosti se pak ukáže jako naivka. Jak časté!

A když jsme u dospělácké topornosti, vynořuje se nám na scénu další rovina, pro nás teď asi nejdůležitější. Hravost – vážnost. Lehkost odstupů od situace, kdy umí i dospělý pojmut situaci s nadhledem, je leckdy k nezaplacení. Zvláště, když s námi vyběhne malé děčko, že?

Vzpomenete si na nějaký moment ze svého dětství, kdy jste ještě neztratili lehkost a hravost? Kdy jste ještě nebyli tak seriózně dospělí? Pojdme, budeme si hrát. Zahrajeme si takovou malou hru na imaginaci. Dejte si chvilku jen pro sebe. Což, chápu, je někdy těžké zařídit, ale přece. Až vás nebude nikdo na pár minut rušit, pohodlně se usadte (nebo lehněte, chcete-li), zavřete oči a uvolněte se.

Představte si, že ležíte na louce, zalité sluncem, větřík trochu pofukuje, ale ne moc, je příjemně teplo, ani horko, ani zima. Z dálky slyšíte trochu ptačího zpěvu. Je vám dobře. Usmíváte se, postavíte se a vykročíte kupředu po té zatravněné louce, plné bylin a vůní.

Jak tak jdete po té louce, přijdete k místu, kde je k zemi lanem upoutaný horkovzdušný balón. Je plný horkého vzduchu a koš pro pasažéry je hezky na zemi. Vidíte, jak ten velký a krásně barevný balón čeká přímo na vás. Rozhlédnete se ještě jednou kolem dokola po louce a nastoupíte do koše balónu. Odpoutáte lano a vznesete se balónem nad krajinu. Vidíte, jak se pomalu, zvolna a lehce odpoutáváte od země, cítíte se lehčeji, než kdykoli dříve. Lehký vítr cítíte ve tváři, balón ještě trochu stoupne a vy máte nádherný rozhled po celé krajině.

Vítr nese balón nad loukou, nad lesem, nad kopci, krásně všechno vidíte. Celá ta krajina dole pod vámi je krajina vašeho života. Vidíte svou současnost, louku, po které jste na tuto dobrodružnou cestu přišli. A vidíte, jak kouzelným balónem letíte nad krajinou svého života časem zpátky. Pod vámi teď je váš loňský rok. Vidíte krajinu svého života ve svém loňském roce. A balón pluje dál, časem zpátky. Můžete vidět další a další minulé léta svého bytí. Některé části krajiny nejsou zřetelné, protože tam nemáte moc vzpomínek. Ale jiné naopak jsou velmi jasné. Protože máte na tu událost vzpomínky velmi živé. Jak tak dál plujete balónem, díváte se pod sebe a putujete v čase zpátky. Plujete, až doplujete do období svého dospívání. Díváte se teď dolů do krajiny svého dospívání a můžete vidět shora to, co znáte ze svých vzpomínek.

Balón vás nese dál, takže jste opustili dospívání a dorazili až do svého dětství. Dopluli jste tak až do svého předškolního věku.

V krajině předškolního věku váš balón začne klesat. Klesáte níž a níž, můžete své vzpomínky vidět z větší a větší blízkosti. Až balón zcela dosedne měkce na zem.

Vystoupíte z koše balónu a ocitnete se ve svém dětství, když vám bylo tak čtyři až pět let.

Chvilí v té krajině zůstaňte...

Rozhlédněte se kolem. Co vnímáte? Jací jste byli, když vám bylo čtyři či pět? Co jste dělali? Jak jste si hráli? Jak jste vnímali svět kolem vás?

Vzpomeňte si na to, jak jste měli upřímnou hravost zcela přirozeně ve svém srdci.

Teď jste v krajině svého dětství. Vezměte si tu svou hravost jako dárek sebou na cestu zpátky. Naberte ji plnou náručí. Je to vaše hravost. Patří vám.

Ještě se jednou rozhlédněte kolem a nastupte zpátky do koše balónu. Ten se s vámi opět vznesse nad krajinu vašeho života a klidně a pomalu plujete zpátky k současnosti.

Tak, balón už je nad onou loukou vaší současnosti. Zvolna klesá, až měkce dosedne.

Jste zpátky. Vystoupili jste z balónu a jdete po známé louce přítomnosti. Lehnete si do trávy a je vám dobře. Můžete pomalu otevřít oči.

Rozhlédněte se kolem sebe. Jste to vy, ale máte svou hravost, kterou jste si přinesli ze svého výletu do dětství s sebou.

Už nejste malé děcko, ale dospělý člověk. V této rovině jsme se posunuli do onoho pólu dospělosti. To ale neznamená, že máme být toporní, strnulí, dogmatictí a super vážní. Dospělost není opakem hravosti. Dospělost znamená, že jsme překonali dětinskost a nezralost, ale nikoli, že jsme ztratili lehkost a hravost. Naopak.

Právě protože jsme překonali nezralost, umíme rozpoznat, kdy je čas na lehkou hravost a kdy je třeba vzít věci za jiný konec. A umíme životem tančit v tomto rytmu.

Tak, a já nám všem přeju, ať na svou hravost nezapomínáme a ať nás provází v našem tanci po oné louce přítomnosti bytí našeho života.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Uau' followed by a stylized flourish.